

wastane — läks ka, ja Rein temnaga.
Hans jäi nende asemele niitma.

Kui nad puhko maad kõndind, aias Prao
Laur neist möda. Ommeti wiivis ta, nende-
ga jutto aiades; sest sedda ta armastas wäg-
ga. Agga kui ta nende willetsust külis, naeris
ta täiest suust, üteldes: sedda sa last üksi
jätgid! ma kuulsin ka küssendamad. Ol-
led isse ommeti Hanso suur tuttav? kos-
kis Tio. Tuttaw, tuttav, pommises Laur
wasto, eks ma olle iggaühhega tuttav? ja
soitis emale.

Oh sa innimenne! ütles Tio — kui nab-
rad ja saud risute, küll siis aitate teine teist
ja nisuggune naerab meid. Arra pähanda
meelt, ütles Rein, surreb se laps, siis naerab
meid mitto; agga süski ma ei taggane, teist
aitmast. Nenda räkides nad jälle, ehk wersta
emale said, ja Rein fergitas Tio koorma,
last kandes. Siis tulli üks naene, soites, nen-
de wasto. Kui südda wallutab, siis silm
sedda tunnistab — mis hädda aiab teid,
waesed? küsis sepärrast se naene — ja omma

hädda räkida, on igga häddalisse ainus fer-
gitus, Agga kui se naene nende jutto kuul-
nud pdras ta omma minnemist taggasi, ja
wottis Tiut lapsega wantri peäle, üteldes:
mul on küll wanna hobbone, agga ikka om-
meti astub ussinaminne kui innimenne, liati
naesterahwa innimenne, ja siin ei olle aega
wita — ma wiin selle jure, kes mitto aitnud.
Sest jäi Tio südda jälle lootsamaks.

Agga nende te jäi ka ikka kitsamaks — ja
keigekitsama kohha peäl seisis heinafoorm
katkilainud astiga — ning mollemal pool
mets, et jalla häddast läbbi kääia.
Oh, meie waesed! ütles Tio — õige nago
olleks Jummal isse meie wasto. Sest san-
nast sai Reino meel haigeks, ja ta ütles:
olleme siis meie Jummal wasto, et ta
meie wasto peaks ollema? innimesse kohhus
on keif kannatada! ja Tio wastas, õhkades
wantri peält mahha tulles: anna andeks,
ma kannatan! Siis ütles se tekäia naene:
ma otaksin siin ehk dini, kui ma isse mitte,
kiddur keif, õige praego abbi emeseie kula-